Odlomek iz knjige

Onstran teme

Angie Fenimore, žena in mati, ki je bila v otroštvu zlorabljena, in ki jo je preveval obup, je bila v obupnem duhovnem stanju. 8. januarja 1991 je naredila samomor v upanju, da se bo rešila občutka praznine in trpljenja. Toda klinična smrt je ni pritegnila k svetlobi, ki jo vidimo v številnih izkušnjah bližnje smrti. Namesto tega se je znašla v kraljestvu teme. Pekel, ki ga je doživela, je bil veliko bolj grozljiv in oseben kot stare metafore o ognju in žveplu. Njen pekel je bil skorajda grozljiva vizija in globoka psihična nepovezanost. Čudežno je bila povrnjena v življenje: za vedno vtisnjena z novim občutkom vere, da je podvržena sveti volji in da je resnično Božji otrok. V nadaljevanju sledi odlomek iz njene čudovite knjige Beyond the Darkness.

Skorajšnja obsmrtna izkušnja Angie Fenimore

Prehajala sem na drugo področje. Moja duša se je s šumenjem, ki je postajalo vse glasnejše in se stopnjevalo do šepetanja, ko me je vibracija smrti vlekla globlje, odcepila od telesa. Opazila sem, da je bil pred menoj velik zaslon. Potegnilo me je v tridimenzionalno diaprojekcijo mojega življenja, ki se je kronološko odvijala pred mojimi očmi, medtem ko sem vsak del doživljala z vseh zornih kotov in vseh točk razumevanja.

Natančno sem vedela, kako se je počutila vsaka oseba, ki je kadar koli sodelovala z mano. Predvsem pa so mi v živih podrobnostih natančno prikazali, kakšno je bilo moje otroštvo. Slike so švigale mimo mene, vendar sem z lahkoto absorbirala vsak trenutek, saj je sprožil celoten spomin ali delček mojega življenja. Tako so ljudje mislili, ko so rekli: „Moje življenje se mi je odvijalo pred očmi.“ Bolj ko sem se bližala koncu svojega življenja, hitreje so slike tekle mimo mene. Bilo je neverjetno! V trenutku sem doživela vseh sedemindvajset let - od svojega rojstva do trenutka, ko sem se znašla umirajoča na kavču in prešla v topel predor. Nato se je hitro gibanje mojega življenja, ki je teklo mimo mene in skozi mene, nenadoma ustavilo.

Kaj zdaj? Kje sem bila?

Bila sem potopljen v temo. Zdi se, da so se moje oči prilagodile in da sem lahko jasno videla, čeprav ni bilo svetlobe. Tema se je nadaljevala v vse smeri in zdelo se je, da ji ni konca, vendar to ni bila le črnina, ampak neskončna praznina, odsotnost svetlobe. Popolnoma me je ovila. Obrnila sem glavo, da bi raziskala gosto črnino in na desni strani sem zagledala peščico drugih, ki so stali z ramo ob rami. Vsi so bili najstniki.

„Oh, mi smo verjetno samomorilci.“

V smehu sem odprla usta, a še preden mi je uspelo oblikovati besede, so se te izmuznile. Nisem bila prepričana, ali sem si besede zamislila ali jih poskušala izreči, vendar so se slišale, ne da bi mi bilo treba premakniti ustnice. Potem nisem bila prepričana, ali so me ti drugi ljudje slišali, dokler se ni odzval fant poleg mene.

Ni mi rekel niti besede. Počasi me je pogledal navzdol in se spet obrnil naprej. Na

njegovem obrazu ni bilo popolnoma nobenega izraza, v njegovih očeh ni bilo nobene topline ali inteligence. Obvisel je v temi, on in vsi drugi so stali nepremično v brezobzirni otopelosti.

Na drugem koncu vrste je bilo dekle, ki je bilo videti v poznih najstniških letih. Spoznavala sem, da je občutek - ki mu nekateri pravijo intuicija ali šesti čut - tukaj najprimernejši način prenosa informacij, kjer so neizražene ideje postale slišne. Ko sem uporabljala svojo novo moč čutenja/občutka, sem se zavedala, da sem se spomnila davno pozabljene, znane naravne spretnosti, ki so jo nadomestile ali izpodrinile besede, in hitro sem postala spretna v tem novem načinu pridobivanja znanja.

Vendar se ni povezala z mano. Njen prazen pogled, uprt v nič, se je nadaljeval, ne da bi ga prekinile moje misli o njej. Bila je takšna kot vsi ostali, strmela je prazno naprej, brez skrbi ali radovednosti glede tega, kje sva. Bili so mrtvi in jaz prav tako.

Nenadoma, kot da bi čakali, da se zgodi nekakšen proces razvrščanja, me je nevidna in nedefinirana moč še bolj posrkala v temo, najstnike pa pustila za seboj. Pristala sem na robu senčnega kraljestva, ki je viselo v temi in se je raztezalo do meja mojega vida.

Vedela sem, da se nahajam v peklu, vendar to ni bil tipičen pekel ognja in žvepla, o katerem sem se učila kot majhen otrok. V mislih mi je šepetala beseda očiščevanje.

Moški in ženske vseh starosti, vendar brez otrok, so stali, čepeli ali se sprehajali po kraljestvu. Nekateri so mrmrali sami pri sebi. Temo so čutili globoko v sebi in jo izžarevali v auri, ki sem jo lahko začutila. Bili so popolnoma zatopljeni vase, vsak od njih je bil preveč zatopljen v svojo bedo, da bi se vključil v kakršno koli miselno ali čustveno izmenjavo. Imeli so sposobnost, da se povežejo drug z drugim, vendar jih je tema onesposobila.

Postopoma sem se začela zavedati zvokov kalejdoskopskega vrvenja glasov in spoznala sem, da so v tem kraljestvu način komunikacije misli. Okoli sebe sem slišala šumenje misli, kot da bi bila v nabito polnem kinu s spuščenimi lučmi, ki so lovile zvoke utišane izmenjave mnenj.

Poleg mene je sedel moški, ki je bil videti star okoli šestdeset let. Njegove oči so bile popolnoma brez razumevanja. Patetično je čepel na tleh, zavit v umazano belo haljo, in ni izžareval ničesar, niti samopomilovanja. Zdelo se mi je, da je vsrkal vse, kar je bilo tu mogoče vedeti, in se odločil, da ne bo več razmišljal. Bil je popolnoma izčrpan, samo čakal je. Vedela sem, da je njegova duša tu gnila že celo večnost. V tem temnem zaporu bi bil dan lahko dolg tudi tisoč dni ali tisoč let.

Prepričana sem bila, da se je ta moški, tako kot ženska srednjih let, ubil. Njegova

oblačila so kazala na to, da je morda hodil po Zemlji v času zemeljskega delovanja Jezusa Kristusa. Spraševala sem se, ali je bil Juda Iškarijot, ki je izdal Odrešenika in se nato obesil. Čutila sem, da bi me moralo biti sram, da o teh stvareh razmišljam v njegovi navzočnosti, kjer me je lahko slišal.

Ko sem v mislih iskala več informacij, sem občutila veliko razočaranje. Vse okoli sebe sem lahko začutila in v celoti spoznala že s tem, da sem v mislih postavila vprašanje ali pogledala v katero koli smer. Možnosti za učenje so bile neskončne, vendar nisem imela knjig, televizije, ljubezni, zasebnosti, spanja, prijateljev, svetlobe, rasti, sreče in olajšanja - nobenega znanja, ki bi ga lahko pridobila in nobenega načina, da bi ga uporabila.

Še hujši pa je bil moj vedno večji občutek popolne osamljenosti. Celo to, da slišiš, kako se nekdo jezi, pa naj bo še tako neprijetno, je oblika oprijemljive povezanosti. Toda v tem praznem svetu, kjer ni bilo mogoče vzpostaviti nobene povezave, je bila samota strašljiva.

Potem sem zaslišala glas neverjetne moči, ki ni bil glasen, a me je preplavil kot bučen zvočni val; glas, ki je vseboval tako divjo jezo, da bi lahko z eno besedo uničil vesolje, in ki je vseboval tudi tako močno in neomajno ljubezen, da bi lahko kot sonce iz Zemlje izvabil življenje. Prestrašila sem se pred njegovo močjo in mučnimi besedami.

„Ali si res to želiš?“

Veliki glas je izhajal iz točke svetlobe, ki se je z vsako gromko besedo povečevala, dokler ni kot sijoče sonce visela tik za črnim zidom megle, ki je predstavljal moj zapor. Čeprav je bila svetloba veliko bolj bleščeča od sonca, je s svojim globokim in čistim belim sijajem pomirila moje oči. Čutila sem, da svetloba ne more (ali pa morda ne želi - nisem bila prepričana) prečkati pregrade v temo. In s popolno gotovostjo sem vedela, da sem v navzočnosti Boga.

Bilo je bitje svetlobe. Ne le, da je izžarevalo svetlobo ali bilo osvetljeno od znotraj, temveč se je zdelo, da je skorajda narejeno iz svetlobe. To je bila svetloba, ki je imela vsebino in razsežnost, najlepšo, najslavnejšo vsebino, kar sem jih kdaj videla. Vsa lepota, vsa ljubezen in vsa dobrota so bile vsebovane v svetlobi, ki je izhajala iz tega bitja. Vendar ni ničesar, kar bi si lahko predstavljali, kar bi bilo blizu razsežnosti popolne ljubezni, ki je bila prelita vame.

Čeprav se nisem spominjala podrobnosti življenja pred svojim smrtnim rojstvom, sem se ponovno seznanila z življenjem, ki sem si ga delila z Očetom, duhovnim življenjem, za katerega se je zdelo, da sega do začetka vesolja.

Videla sem, da se nihče od drugih v kraljestvu ni zavedal Božje prisotnosti. Moški, ki

se je stiskal ob meni, je videl, da sem na nekaj osredotočena, vendar je bilo očitno, da on ne vidi ničesar onkraj pregrade. Drugi so še naprej nevede blebetali.

Nato mi je spregovoril Bog. Njegove besede so bile neznosne: „Ali si to res želiš? Ali ne veš, da je to najhujša stvar, ki bi jo lahko storila?“

Čutila sem njegovo jezo in razočaranje, ker sem vrgla brisačo, in ker sem se odrezala od njega in njegovega vodstva. In počutila sem se ujeto. Nisem videla druge izbire, kot da umrem, preden bi lahko v življenju naredila še kakšno škodo. Zato sem odgovorila: „Ampak moje življenje je tako težko.“

Moje misli so se posredovale tako hitro, da se niso niti zaključile, preden sem absorbirala njegov odgovor: „Misliš, da je bilo to težko? To ni nič v primerjavi s tem, kar te čaka, če si vzameš življenje.“

Ko je Oče spregovoril, je vsaka njegova beseda eksplodirala v kompleks pomenov, kot ognjemet, drobne kroglice svetlobe, ki so izbruhnile v milijardo bitov informacij in me napolnile s tokovi žive resnice in čistega razumevanja. „Življenje naj bi bilo težko. Delov ne smeš preskočiti. Vsi smo to počeli. Kar dobiš, si moraš zaslužiti.“

Nenadoma sem začutila drugo prisotnost, isto, ki je bila z mano, ko sem prvič prestopila v smrt, in ki je z mano pregledala moje življenje. Spoznala sem, da je bil ves čas z nami, vendar sem ga lahko zaznala šele zdaj. Takrat sem začutila njegovo močno, a nežno osebnost, zdaj pa sem ga čutila tako močno, da sem lahko ugotovila celo njegovo obliko. Videla sem le drobce svetlobe, ki so prodirali skozi temo, kot drobni laserski žarki, ki so zbadali črno rjuho, ali kot zvezde, ki so pokukale skozi črnino brezoblačne noči. Ta svetloba je bila enako bleščeča kot veličastna svetloba, ki je izhajala iz Očeta, vendar je moje duhovne oči niso mogle v celoti zaznati. Moja zmožnost videnja z očmi je bila nekako povezana z mojo pripravljenostjo verjeti.

Žarki svetlobe so me prežemali z neverjetno močjo, z močjo vseobsegajoče ljubezni. Ta ljubezen je bila tako čista in močna kot Očetova, vendar je imela povsem novo razsežnost čistega sočutja, popolne in dovršene empatije. Čutila sem, da ne le natančno razume moje življenje in moje bolečine, kot da bi dejansko živela moje življenje, ampak da ve vse o tem, kako me voditi skozi to življenje; kako lahko moje različne odločitve povzročijo bodisi več grenkobe bodisi novo rast. Ker sem vse življenje mislila, da nihče ne more razumeti tega, kar sem doživljala, sem zdaj spoznala, da obstaja še ena oseba, ki to resnično razume.

Skozi to sočutje je tekla globoka žila žalosti. Bolelo ga je, resnično je žaloval za bolečino, ki sem jo pretrpela, še bolj pa za tem, da nisem poiskala njegove tolažbe. Njegova največja želja je bila, da bi mi pomagal. Žaloval je za mojo slepoto, kot bi mati žalovala za mrtvim otrokom. Nenadoma sem se zavedela, da sem v navzočnosti

odrešenika sveta.

Govoril je skozi tančico teme: „Ali ne razumeš? To sem storil zate.“

Ko sta me preplavili njegova ljubezen in bolečina, ki jo je nosil zame, so se mi odprle duhovne oči. V tistem trenutku sem natančno spregledala, kaj je Odrešenik storil, kako se je žrtvoval zame. Pokazal mi je; vzel me je vase, moje življenje je vključil v svoje, moje izkušnje, moje trpljenje je sprejel kot svoje. Tako sem se za trenutek znašla v njegovem telesu, lahko sem videla stvari z njegovega zornega kota in izkusila njegovo samozavedanje. Dovolil mi je vstopiti, da sem lahko sama videla, kako je prevzel moja bremena in koliko ljubezni mi je namenil.

Vedela sem, kje sem naredila napako. Dvomila sem v njegov obstoj. Dvomila sem v verodostojnost svetih spisov, ker se mi je zdelo, da je vse, kar trdijo, preveč dobro, da bi bilo res. Upala sem, da je v ideji o Odrešeniku, ki je dal svoje življenje zame, resnica, vendar sem se bala verjeti. Verjeti, ne da bi videli, zahteva veliko zaupanja. Moje zaupanje je bilo v življenju tolikokrat kršeno, da sem imel le malo rezerve. Zato sem se tako močno oklepala svoje bolečine, da sem bila pripravljena končati svoje življenje, namesto da bi se razbremenila in se odločila za možnost, da Odrešenik obstaja. Želel me je potolažiti in objeti, vendar so naju ločili moji odzivi na lekcije življenja. Vse življenje mi je bil na voljo, vendar mu nisem zaupala.

Ko sem gledala iz Odrešenikove perspektive, se je njegovo edinstveno razumevanje moje stiske preneslo na Očeta. S svoje nove perspektive sem videla Boga v profilu, ko je gledal mojo podobo. Komunikacija med Očetom in Sinom je bila tako hitra, tako popolna, da se je zdelo, da misli drug drugega mislijo v sozvočju. Jezus je zagovarjal moj primer. Tu ni bilo nobenega spora ali prepira; Jezusovo razumevanje je bilo sprejeto brez spora, saj je imel vsa dejstva. Bil je popoln sodnik. Natančno je vedel, kje sem, glede na mojo potrebo po usmiljenju in potrebo vesolja po pravičnosti. Zdaj sem lahko videla, da bo vse trpljenje v mojem smrtnem življenju začasno in da je v moje dobro. Ni nujno, da je naše trpljenje na Zemlji jalovo. Iz najbolj tragičnih okoliščin izvira človeška rast.

Ko sta me Bog Oče in Jezus učila, so njune besede pridobivale na hitrosti in moči, nato pa so se združile, tako da sta v istem trenutku govorila iste stvari. Imela sta en glas, en um in en namen in preplavilo me je čisto znanje.

Spoznala sem, da tako kot obstajajo zakoni narave, fizike in verjetnosti, obstajajo tudi zakoni duha. Eden od teh duhovnih zakonov je, da je treba za vsako škodljivo dejanje plačati ceno trpljenja. Boleče sem se zavedala trpljenja, ki sem ga zaradi svojih slabosti povzročila svoji družini in drugim ljudem. Zdaj pa sem videla, da sem s tem, ko sem končala svoje življenje, uničila mrežo povezav ljudi na Zemlji in morda

drastično spremenila življenja milijonov ljudi, saj smo vsi neločljivo povezani in negativni vpliv ene odločitve lahko občuti ves svet.

Moj samomor bi resno škodoval mojim otrokom. Dobila sem vpogled v njihovo prihodnost, ne v dogodke njihovega življenja, temveč v energijo in značaj, ki ga bo imelo njihovo življenje. Z opustitvijo svojih zemeljskih odgovornosti bi vplivala na svoje otroke, zlasti na najstarejšega sina, da bi sprejel odločitve, ki bi ga oddaljile od njegovega božanskega namena. Preden se je Alex rodil, so mi povedali, da se je strinjal, da bo v svojem življenju na Zemlji opravljal določene naloge. Njegova dolžnost mi ni bila razkrita, vendar sem čutila energijo, ki jo bo njegovo življenje imelo vse do njegovih mladih let.

Povedali so mi, da so moji otroci veliki in mogočni duhovi in da si jih do zdaj v življenju nisem zaslužila. Spoznala sem, kako globoko Bog ljubi moje dečke in kako sem s svojim brezobzirnim zanemarjanjem njihove dobrobiti posegala v sveto Božjo voljo.

Nato se mi je pokazalo, kako bi s tem, ko bi si vzela življenje, škodovala drugim ljudem, na primer svojemu možu in sestri Tony, s tem pa tudi neštetim drugim. Na Zemlji so bili ljudje, ki jih ne bom nikoli srečala, in ki bi jih moj samomor prizadel. Zaradi jeze in bolečine, ki bi jim jo povzročila, moji bližnji ne bi mogli shraniti dobrote, ki naj bi jo posredovali drugim. Odgovorna bi bil za škodo - ali pomanjkanje dobrega -, ki bi jo storili, medtem ko bi bili potopljeni v bolečino moje sebične smrti.

In za to bi drago plačala, saj duhovni zakoni narekujejo, da se vsa škoda, vključno s pomanjkanjem dobrega, ki izhaja iz moje smrti, kaznuje z določeno mero trpljenja. Čeprav nisem mogla predvideti posledic, ki jih bo povzročila moja smrt, bi bila za to odgovorna. Bog sam je zavezan duhovnemu zakonu, zato mi ne bi bilo mogoče ubežati.

Pokazalo se mi je, da je kraljestvo teme zame duhovni odmor, kraj, kjer naj bi se zavedala resnosti svojih prekrškov in plačala ceno. Vendar sem se morala vprašati, zakaj ravno jaz? Zakaj sem jaz lahko videla Boga, medtem ko ga prazna lupina moškega poleg mene ni mogla? Zakaj sem sprejemala svetlobo in se učila, medtem ko se je on pogrezal v bedo in temo?

Povedali so mi, da je razlog v pripravljenosti. Ko sem prvič pogledala tega človeka in se vprašala, ali je živel v času Jezusovega služenja, je to vprašanje pokazalo, da sem bila pripravljen verjeti v Boga, da sem bila pripravljena verjeti, da je Kristus nekoč hodil po zemlji. In ko sem bila pripravljena verjeti, sem lahko videla. Pripravljenost in sposobnost sta ista stvar. Okoli mene na temnem področju so bili ljudje z različnimi stopnjami pripravljenosti, razumevanja, sposobnosti videti, da je bil Jezus Kristus ves

čas z nami. Ne vem, ali so se drugi tako kot jaz pogovarjali z Bogom ali pa so se pogovarjali z drugimi glasniki svetlobe, ki jih še nisem bila sposobna videti, vendar sem prepričana, da niso vsi samo mrmrali sami s seboj. In videla sem, da je moj duhovni premor lahko trajal le trenutek, ali pa sem potrebovala na tisoče let, da sem napredovala iz te temne ječe, odvisno od tega, kdaj sem dosegla točko pripravljenosti, da vidim svetlobo.

Kaj pa duhovni zakon, ki je od mene zahteval, da trpim za škodo, ki sem jo povzročila v življenju, vse do samomora? Rekli so mi, da je dolg že plačan, da je bila žrtev že opravljena. Jezus Kristus je v vrtu Getsemani izkusil vse trpljenje, ki se je ali se še bo zgodilo v življenju kateregakoli človeka na tej Zemlji. Izkusil je moje življenje, nosil je moje grehe in sprejel mojo žalost. Toda da bi muka, ki jo je Jezus pretrpel zaradi mene, štela, da bi lahko prevzel moje mesto pri izpolnjevanju tega duhovnega zakona, sem morala sprejeti njegov dar.

Srce mi je razbijalo, ko sem spoznala, da nisem prizadela le svoje družine, ki so ljubljeni Božji otroci, ampak sem povzročil trpljenje tudi svojemu Odrešeniku, ki je imel do mene tako vseobsegajočo ljubezen in sočutje - vse zato, ker sem dovolila, da me oblikujejo slabosti drugih ljudi.

Zdaj se je moje dojemanje spremenilo in zdelo se je, da se je tema nekoliko dvignila. Ko sem prvič vstopila v temno ječo, je moj pogled zajemal le stvari in ljudi v kraljestvu teme. Ko pa sem sprejela dovolj svetlobe od Boga in Jezusa, so se moje duhovne oči odprle za drugo razsežnost v temi. Zdaj sem lahko videla, da so bila bitja Luči povsod okoli mene.

Pekel, čeprav je tudi posebna razsežnost, je stanje duha. Ko umremo, smo vezani na to, kar mislimo. V smrtnosti so naše misli toliko bolj trdne, kolikor bolj se ravnamo po njih in dopuščamo razvoj teme v drugih in v sebi, kolikor bolj so prekleto pogubne. Že dolgo pred smrtjo sem bila v peklu, a se tega nisem zavedala, saj sem se do trenutka, ko sem si vzela življenje, izognila številnim posledicam. Ko pa umremo, postane naše duševno stanje veliko bolj očitno, saj smo zbrani skupaj s tistimi, ki mislijo tako kot mi. To razvrščanje je naravno in skladno s tem, kako smo se odločili živeti, dokler smo na tem svetu. Naš čas je le utrip srca v večnem načrtu stvarstva, pa vendar je ključni trenutek resnice, prelomnica.

Od tega je odvisno, kako bodo naši duhovi za vedno obstajali, tako v prihodnosti kot v preteklosti.

Z vsakim delčkom svetlobe, ki sem ga sprejela, sem postajala vedno manjši del področja teme. Nisem čutila, da sem se dvignila s površine, zdaj pa sem lebdela nad poljem teme, v kraljestvu švigajočih duhov svetlobe.

V duhovih, ki so hiteli opravljati Božje delo, sem čutila nujnost. Povedali so mi, da smo v zadnjih trenutkih, preden se bo Odrešenik vrnil na Zemljo. Povedali so mi, da je vojna med temo in svetlobo na Zemlji tako intenzivna, da nas bo tema pogoltnila in bomo izgubljeni, če ne bomo nenehno iskali svetlobe. Niso mi povedali, kdaj se bo to zgodilo, vendar sem razumela, da se Zemlja pripravlja na drugi Kristusov prihod. Pogledala sem dol na uboge duše in spoznala, da se ne počutim več tako kot one. Želela sem živeti.

Tedaj se je močan vir energije, ki me je prenesel v temno ječo, vrnil in me osvobodil. Za delček sekunde me je preplavil hiter občutek. Tema je minila in nenadoma sem bila spet v svojem telesu, ležala sem na kavču.

„Ko srce joka za tem, kar je izgubilo, se duša smeje za tem, kar je našla.“ Sufijski aforizem.

Angie Fenimore Beyon the darkness